

## Markó Béla

### SÖTÉTSÉG

Ha sötét lesz, a rigóról leválik  
a fütty a lomb közt, s hallatszik tovább,  
míg a madárnak nem lelni nyomát  
a feketeségben, pedig idáig

éppen fordítva volt, most a zenének  
van pontosan behatárolható  
helye a kertben, nem függ már a szó  
attól, hogy ki szól, végre visszatérhet

oda, ahonnan egykor vétetett,  
mert nem tőlünk való, és életet  
sem belőlünk nyert, épp ellenkezőleg,

a vers volt előbb, s később hangszere,  
nem mindegy persze, mit kezdesz vele,  
de tőle fél a sötétség, nem tőled.

### FELEJTÉS

Nehéz a könnyűség. El kell szakadni  
mindentől, ami még idekötött  
füvek, fák, könyvek és kövek között.  
Mit nehezezként kaptál, visszaadni

valakinek. Mindegy is, hogy kinek.  
A lényeg az, hogy magadat eloldhasd,  
s mi eddig rád fagyott, végre felolvaszd.  
Csak így lehet. Csakis így éri meg.

Mondj le magadról, hogy magad lehess.  
Légy könnyű, és repülj, hogy el ne ess!  
Kár gyűjteni. Visszahúzhat egy emlék.

Akkor szállhatsz, ha minden itt marad.  
Ha nem kapaszkodsz, akkor vagy szabad.  
Élsz még, és nem tudod, hogy ez a nemlét.

## HOSSZÚ EGYÜTTLÉT

Egymással szemben két tükör. Ahogy  
önmagát mutogatja oda-vissza,  
mindkettő a másikat sokasítja.  
Nem látja senki, hogy milyen vagyok

és milyen vagy, hiszen arcunkra hullhat  
a nyitott ablakon akármikor  
egy árnyék, vagy egy váratlan sikoly  
megrendíthet még minket, úgysem tudhat

már senki semmit kettőnkéről, csupán  
ami egy hosszú együttlét után  
történik mással is. Tükrünkbe néznek,

s magukra látnak csak. Miénk marad,  
ami közös, ha majd vége szakad  
előbb-utóbb a boldog tükrözésnek.